

РЕШЕНИЕ
№ 45

гр.Перник, 06.02.2012 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, касационен състав, в публично заседание на първи февруари през две хиляди и дванадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Емилия

Иванова

Слава Георгиева

при секретаря Е.В. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник – прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Георгиева к.н.а.х.д. № 17/2012 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във вр. с чл. 63 от ЗАНН.

Постъпила е касационна жалба от Д. К. Д.***, в качеството му на ЕТ ***, със седалище и адрес на управление: гр.Д.***, ул.***, срещу решение № 320 от 25.11.2011 г. на РС гр.Радомир, постановено по н.а.х.д. № 367/2011 г. С атакуваното решение е потвърдено наказателно постановление №23-2303054 от 07.06.2011 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” - Софийска област, с което на ЕТ***, на основание чл. 414, ал. 3 от КТ е наложена имуществена санкция от 1500 лева за нарушение по чл. 61, ал. 2 от КТ.

С касационната жалбата се претендира отмяна на оспорваното решение като незаконосъобразно и неправилно. Развиват се съображения за допуснати нарушения в административно наказателната процедура. Набляга се на обстоятелството, че обект шивашки цех, така като е описан в акта и в наказателното постановление не се стопанисва от касатора. В следствие на това фактическата обстановка, която е възприел първоинстанционния съд е неправилна и това е довело до неправилно решение.

Ответникът по жалбата Дирекция "Инспекция по труда" – Софийска област, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и прави искане решението на първоинстанционния съд да бъде оставено в сила.

Окръжна прокуратура Перник, чрез своя представител изразява становище, че касационната жалба е неоснователна, а постановеното решение на районен съд Радомир е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Административен съд - Перник, в касационен състав, след като обсъди подадената касационна жалба и събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена е от страна в първоинстанционното производство в законоустановения срок за обжалване на решението на Районен съд - Радомир.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Изводите на първоинстанционния съд във връзка с установената фактическа обстановка не се споделят. Нито в съставения на 07.04.2011г. акт за установяване на административно нарушение, нито в издаденото наказателно постановление, нито от свидетелските показания на свидетелите А.*** и К.*** се установява, че обект

шивашки цех, находящ се в детска градина "Ветром" се стопанисва от касационния жалбоподател и има пряка връзка с него. Липсват каквито и да било доказателства за трудови правоотношения между касационния жалбоподател и лицето А. П.***.

Правото на защита на обвиняемия е неразривно свързано с неговото правно положение, произтичащо от презумпцията за невинност, изрично установена с чл. 16 от Наказателнопроцесуалния кодекс. Гаранцията за реализиране на това правно положение лежи в изискването съответните държавни органи да докажат виновността на обвиняемия, в забраната да се прехвърля тежестта на доказването върху обвиняемия, в изискването съдът да признае подсъдимия за виновен, когато обвинението е доказано по несъмнен начин, а също и че присъдата не може да почива на предположения. С чл. 16 и чл. 303, ал. 2 НПК ясно и категорично е изразен принципът за невинност на подсъдимия до завършване на наказателното производство, като е уточнено, че същият се признава за виновен само когато обвинението е доказано по несъмнен начин. Написаното важи в пълна степен и в административно наказателното производство, като при постановяване на решението първоинстанционния съд се е съобразил с основните принципи гарантиращи равенство в процеса.

Разпоредбата на чл. 416, ал. 1, изр. 2 от КТ, установява, че редовно съставените актове по този кодекс имат доказателствена сила до доказване на противното. Това е така в рамките на производството по налагане на административното наказание и констатациите се считат за верни до доказване на противното, но от друга страна, по силата на чл. 16 ал. 2 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН в съдебното производство нямат обвързваща доказателствена сила. Презумпцията за вярност /виновност/ е в сила до приключване на производството по налагане на наказанието, но пред съда обвинителната теза следва да се докаже. Съдът е длъжен разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите доказателства и доказателствени средства дали е извършено нарушение и обстоятелствата при които е извършено. В случая, районния съд не знайно от къде е приел, че този обект се "ползва" от жалбоподателя и че същият е "допуснал работника да извършва описаната в акта дейност". Изводите в тази връзка не са подкрепени с доказателства и не се споделят от настоящата инстанция. Административния орган чиято е тежестта на доказване е длъжен да докаже, че между страните е налице трудово правоотношение при което се престира работната сила при упражняване на конкретна трудова функция с уговорени съществени елементи: работно време, работно място, характер на извършваната работа /трудова функция/, трудово възнаграждение. Тези елементи от трудовото правоотношение не са установени нито от административно-наказващия орган, нито при въззивната проверка на обжалваното наказателно постановление. Не е установена и връзката работник-работодател. Нарушението се налага на работодател, който наруши разпоредбите на чл. 62, ал. 1 от КТ, като в случая не се доказва й качеството работодател по отношение на А. П.***.

Събраният и проверен в хода на съдебното следствие доказателствен материал е достатъчен за формиране на извода относно съществените за отговорността по чл. 414, ал. 3 от КТ обстоятелства и те са основание да се счете, че касационният жалбоподател не е субект на това нарушение, при което положение издаденото срещу него наказателно постановление противоречи на материалния закон. С оглед изложеното, настоящият състав, при извършената проверка по чл. 218 АПК, намира атакуваното решение за неправилно и като такова следва да бъде отменено. Пороците му съставляват съществени процесуални нарушения, които не могат да бъдат поправени пред касационната инстанция или чрез връщане за ново разглеждане от друг състав. Поради това, решението следва да бъде отменено изцяло и се постанови друго, с което делото да се реши по същество с отмяна на издаденото наказателно постановление.

Водим от изложеното и при условията на чл. 222, ал. 1 от АПК

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 320 от 25.11.2011 г., постановено по н.а.х.д. № 367/2011 г., по описа на Районен съд гр.Радомир, с което е потвърдено Наказателно постановление №23-2303054/07.06.2011 г. на Директора на Дирекция "Инспекция по труда" Софийска област, с което на ЕТ *** е наложена имуществена санкция от 1500 лева и вместо него:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №23-2303054/07.06.2011 г. на Директора на Дирекция "Инспекция по труда" Софийска област, с което на ЕТ*** е наложена имуществена санкция от 1500 за нарушение по чл. 62, ал. 1 във вр. с чл.1, ал.2 от КТ .

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/
/п/